

‘Wanneer de Historie slaapt, spreekt ze in dromen:

op het voorhoofd van het ingeslapen volk is het gesproken woord een sterrenstelsel van bloed. Wanneer de Historie ontwaakt, wordt een beeld een daad, heeft het gesproken woord plaats: gaat tot de actie over. Het gesproken woord verdient hetgeen jij droomt.’

OCTAVIO PAZ - Adelaar of zon

‘Als je toch eens een indiaan was, meteen op je hoede, en op het hollende paard, scheef in de lucht, altijd weer trilde over de trillende grond, tot je de sporen vergat, want er waren geen sporen, tot je de teugels wegsmeet, want er waren geen teugels en nauwelijks het land voor je als glad gemaaide heide zag, al zonder paardennek en zonder paardenhoofd.’

FRANZ KAFKA - Verlangen Indiaan te worden

EEN

Je ligt naast je bed
niet te slapen.
Links ligt een plas stilstaand water,
rechts hangt een deur te roesten in haar
hengsels.
Wat voor je ligt weet je niet,
wat je niet weet loopt door,
het wordt dweilen met de kraan open.
Het is tien voor vijf in de ochtend.
De kamer riekt naar
appelen in november
en een dode letter.
Door jouw mond stamelt de met slaap zwoe-
gende
kamer.
Het is twintig voor vijf in de ochtend.
Het tot onder de deur.
De lege sokket in de lucht is geduldig.
Je verwachting waakt.
Je strekt je arm uit,
ondoordacht,
zweemt door de lucht,
vis naar een gedroomde toekomst.
Je stoot opnieuw je kommeke feiten om.
Alles vol.
Er is geen plaats meer.
Hoe je het ook draait of keert:
Onomkeerbaar.
Jij kan er niet meer bij.
Volgelopen nacht.
Dit is.
Geen sprake van ik.
Alles zit onder de domweg omgestoten

onomstotelijke feitelijkheden.
Je vertrekt.
Er is geen weg,
Maar je vertrekt.
Je mompelt je voeten in brand.
Je bent je moment verloren,
Je staat je mond af aan wat je kwijt bent,
Je bent je verloren moment.
Je brengt het verloop tot staan:
Het moment van een doortocht wordt gebo-
ren in haar verwoesting.
Je vertrekt.
Je bent nog niet vertrokken
maar je vertrekt.
Je hebt op voorhand alles verloren,
wat voor je ligt weet je niet,
wat je niet weet loopt door.
Het is dweilen met de kraan open.
De nacht is helder,
haar donkerte scherp,
een kier snijdt zich tot achter je ogen
en wist het verschil tussen jou en je oeverloze
kamer.
De slapeloosheid klimt als een netel in je
aders,
Je moet vertrekken,
trouwens de elektriciteit moet nog hersteld.
Je ziet je vadersen,
achtkoppig en zonder merg,
in één auto: een purperen Opel.
Je hangt wat te galmen in de pathetiek
van hun nagels die nergens vat op kregen.
We zijn verloren wat we nooit gehad
hebben.
Het is vijf uur en achter de wand

wordt een vrouw in eigen bed
verkracht zoals zij dat graag heeft.
Een onmogelijke schreeuw kruipt op je voor-
hoofd.
Het is nacht en je bent er niet,
je ziet je eigen blindheid.
Je elderst en hiert
zonder ik en zonder onderkomen.
Je bent in de nacht
en de nacht is in jou.
Het ongeborene kruipt in het behang.
Wat niet geworden is,
is nooit nog weg te krijgen.
De onbegane weg stijgt
tot aan je lippen.
Je geschiedenis van een ander sluit zich,
als een dichtgegroeide mond.
Je kamer loopt vol
met de onverbidde helderheid van de
nacht:
er is voor noch achter
boven noch onder
er is begin noch eind
in deze zichzelf hernemende vlakke.
Een onhoudbare weg laait op.
Geen keuze was zo bepalend,
definitief en dwingend,
als je niet gemaakte keuze.

TWEE

Zolang alles mogelijk is,
is alles onbelangrijk.
Er is geen beginnen aan.
Je vertrekt,